

Opini3n

EDITORIAL

Prioridades

En ocasiones, las evidencias no lo son tanto o no deparamos en ellas y lo valorable no lo ponemos en valor por cotidiano, por consustancial a nuestro entorno y a nuestras vidas. Deberíamos preguntarnos, por ejemplo, cuantos de nosotros nos hemos acercado a las Esglésies de Sant Pere con la curiosidad de cuando somos turistas en cualquier otra ciudad y visitamos un icono cultural de características similares o el Museu de la Ciència o la propia Masia Freixa. La relación con nuestro entorno natural puede sufrir de esa misma indiferencia, o distancia emocional, no ya porque no lo conozcamos, sino porque aun conociéndolo no tenemos conciencia de lo que significa para nosotros. En ese sentido debemos convenir que Terrassa tiene un entorno privilegiado del que podemos disfrutar sin necesidad incluso de coger el coche. Un corto desplazamiento a pie o en transporte público en cualquier dirección nos puede situar ante espacios naturales que probablemente envidiaríamos si viviésemos en otras ciudades. Para disfrutarlo debemos preservarlo. Cualquier iniciativa, como la que está impulsando el Ayuntamiento de Sabadell junto a las enti-

dades naturalistas de la comarca en relación con el cojín verde entre Sabadell y Terrassa, debe ser bienvenida. Se trata de parajes de gran belleza tanto paisajística como por su biodiversidad, constituye un conector imprescindible con Collserola y es un auténtico pulmón verde entre dos grandes ciudades como Terrassa y Sabadell. Uno de los argumentos de los defensores del campo de golf era el de salvaguardar ese cojín verde entre ambas ciudades. Con la perspectiva del tiempo hemos visto que había otras maneras de garantizar la preservación del área, porque el retorno que se presumía para la ciudad no se ha producido. Otra cosa será la de casar los intereses naturales con, por ejemplo, los de movilidad. La preservación del paisaje en los espacios naturales entre Terrassa y Sabadell se ve indudablemente afectada por el futuro del IV Cinturó. Si tomamos como referencia el tramo construido entre Viladecavalls y Terrassa, el impacto de la vía sobre el entorno es extraordinario, quizás mucho más de lo que habíamos imaginado. No olvidemos, por otra parte, otra cuestión importante; lo que en otro tiempo fue acuerdo entre ciudades hoy se ha tornado discrepancia. El IV Cinturó ya no es estratégicamente prioritario para Sabadell como lo es para Terrassa como consecuencia de la construcción del primer al que nos referíamos anteriormente y que convierte su continuación en esencial para Terrassa.

Tete Montoliu

JOSEP BALLBÈ
I URRIT

AVUI, commemorem dissortadament el 20è aniversari de la mort del gran pianista Vicenç Montoliu (conegut per Tete). Nasqué -cec- l'any 1933, a l'Eixample de Barcelona. Als 6 anys, els seus pares l'apuntaren a una escola privada per aprendre piano. Set anys més tard, entrà al Conservatori. El seu gran talent el dugué a ésser músic titular de l'orquestra del Liceu i de la banda municipal.

Amb 22 anys, el vibrafonista Lionel Hampton el convidà a tocar -amb la seva Big Band- en un concert de jazz. En quedà summament impressionat i se l'endugué de gira. El debut internacional (any 1958) es produí al festival de Cannes, fent trio amb Art Taylor i Doug Watkins. A partir de llavors, la seva carrera esclatà de forma sideral. Fins que, el 1967, viatjà a Nova York, convidat per la Cambra de Comerç. Allò el catapultà a programar un munt de concerts (tant a Amèrica com per tot Europa), assolint un reconeixement brutal de la crítica musical d'arreu.

Un any abans de morir, rebé un dels molts homenatges a la seva carrera al teatre Monumental de Madrid. El novembre del mateix any (1996) li implantaren un marcapassos i fou diagnosticat de càncer de pulmó. Malgrat un delicat estat de salut, mantingué compromisos adquirits amb el 16è Festival de Jazz de Terrassa i el Palau de la Música barcelonina. En aquest indret, dugué a terme una actuació magistral, amb obres -entre d'altres- de l'incomparable Duke Ellington.

El Consistori de Terrassa tingué una sensibilitat exquisida en dedicar-li un carrer: el petit tram que uneix el carrer de Gaudí amb la Jazz Cava. Cal valorar-ho en la seva justa mesura.

Moltes persones amb deficiències sensorials arriben a desenvolupar -en grau estel·lar- altres carismes del seu interior. És un fet que quadra plenament amb la figura del nostre personatge. En aquesta tessitura, em ve al pensament el tenor italià Andrea Bocelli, amb una veu summament encisadora... Alhora, qui no coneix -a Terrassa- en Xavi Heras? Fa uns vuit mesos, vaig tenir la sort de coincidir amb ell, en la cantada participativa del "Réquiem" de Mozart, al Centre Cultural. Vaig quedar impactat de l'experiència. Admiro la seva tenacitat i el seu sentiment.

Tant de bo que el seu esforç ens esperoni a tots plegats!

L'òpera a Terrassa

JOSÉ ANTONIO
AGUADO

ELS Amics de l'Òpera i Sarsuela de Terrassa porten ja uns anys treballant per incorporar l'òpera a la vida cultural de la ciutat de Terrassa. Al capdavant d'aquest moviment, Manuel García García, que no coneix el desànim. Els projectes que emprenen només es poden explicar com el resultat de la lluita per l'òpera a la ciutat mitjançant la passió, la seducció i la insistència. El seu treball al davant d'Amics de l'Òpera i la Sarsuela de Terrassa mereix el nostre reconeixement. Manuel García ha sabut involucrar el Conservatori de Terrassa i artistes de tot tipus, des de músics fins a cantants, actors, artistes plàstics i patrocinadors. Els resultats comencen a veure's en forma d'espectacle amb entrades exhaurides com va ser el cas de "Carmen", de Bizet, de la temporada passada, i aquesta nova temporada després del TNT (Festival de Noves Tendències de Terrassa) tenim el gran esdeveniment cultural de la tardor del 6 al 8 d'octubre: "La traviata", de Verdi, al Teatre Principal de Terrassa. Per fi, òpera al Principal!

Al costat de Manuel García, com si fos el seu escuder, Medin Lluñell i al costat d'aquests

dos enamorats de l'òpera, la soprano Michelle Francis Cook, d'origen australià. Michelle Francis viu a la nostra ciutat i és la protagonista d'aquests muntatges gràcies a la barreja de moviment i veu en escena. Aquest mes d'agost no fa vacances, hem tingut l'oportunitat d'escollir-la treballar al Palau de la Música interpretant "Carmen". Aquest llibret mostra la violència de gènere en tota la seva cruïlla, una dona que mor assassinada per un home que la pretén, quan és alguna cosa impossible, perquè és una dona que sempre decideix fer amb la seva vida el que ella vol, decideix anar darrere d'un torero i don José l'assassina. Michelle Francis s'enfronta a aquest personatge des de la subtilitat teatral i amb la intel·ligència en l'ús dels seus recursos vocals. "Carmen" és una d'aquestes òperes fonamentals a mig camí entre les formes antigues de l'època del bel can-

to i el verisme, per aquesta raó sempre les sopranos han de passar sobre la corda fluïda i no passar la línia com ho feia Maria Callas. El secret de "Carmen" és que ella és la que es busca a si mateixa, respecte a la seva condició de dona lliure.

Michelle Francis treballa des de l'exuberant del personatge operístic per donar-li moviment, per donar expressivitat i un rostre que va més enllà de la pròpia veu. Tota l'emoció i l'energia de la millor música operística, combinada amb una eloqüència interpretativa, aquesta és la "Carmen" que Michelle Francis ens va oferir al Palau de la Música de Barcelona. Amb el transcurs del temps serà fascinant veure què passa amb l'òpera a Terrassa, si aquesta labor que s'està sembrant i abonant per autèntics fanàtics de l'òpera culmina en un gran arbre que s'incorpora a aquesta cultura forestal que té la ciutat de Terrassa. De moment Michelle Francis assaja "Tosca", de Puccini. Una dona que es llança al buit cansada de l'assetjament. "Tosca" és a l'òpera el que "Casa de nines", d'Ibsen, és al teatre.

Mentre esperem que arribi el mes d'octubre per veure com el Teatre Principal s'omple amb "La traviata", gaudim amb l'obra pictòrica de José Francisco Rodríguez, un cartell que promet una òpera vívida, plena de bombolles i amb un punt sentimental. Això es mereix un brindis!

Del 6 al 8 d'octubre tindrem "La traviata", de Verdi, al Teatre Principal

Diari de Terrassa

Presidente Editor:
Julían Sanz Soria

Director: Pedro Millán Reyes

Jefe de redacci3n: Josep Amero Argüello
Jefe de Cierre: Josep Mª Riera Pintó
Jefa de secci3n de Terrassa: Laura Hernández Rojas
Jefe de secci3n Deportes: Josep Cadalso Borjas
Coordinador de fotografia: Nebridi Ar3z-tegui Galí
Coordinadora de Gent DT: Teresa Romero Serrano

Redacci3n y Administraci3n:
Vallhonrat, 45. 08221 Terrassa

Teléfono	93 728 37 00
Fax redacci3n	93 728 37 19
Tel. publicidad	93 728 37 17
Fax publicidad	93 728 37 18
E-mail publicidad	anuncios@diarideterrassa.es

Director General: Raúl Sanz Álvarez
Coord. de publicidad: Nuria Hernández Ortega

Dep3sito legal: B-19.719-77

ENGLISH

Article by José Antonio Aguado
for the Diari de Terrassa, Terrassa, Barcelona

The soprano Michelle Francis Cook, of Australian origin. Michelle Francis lives in our city and is the protagonist of these productions thanks to the combinations of movement and voice on stage. This month of August she didn't go on vacation, we had the opportunity to listen to her work in the Palau de la Música, performing "Carmen". This work shows the violence of gender in all their crudity, a woman who dies murdered by a man who pretends when it is impossible, because (Carmen) is a woman who always decides to do with her life what she wants, decides to go after a bullfighter and Don José kills her. Michelle Francis handles this character with theatrical subtlety and intelligence with the use of her vocal resources. "Carmen" is a one of these fundamental operas halfway between the ancient styles of the time of bel canto and verismo, for this reason always sopranos must walk on the tightrope and not pass the line as Maria Callas did. The secret of "Carmen" is that she searches for her own good, with respect to her condition as a free woman.

Michelle Francis works from an abundance of the operatic character to give her movement, to give expressiveness and a face that goes beyond the voice itself. All the excitement and the energy of the best operatic music, combined with an interpretative eloquence, This is the "Carmen" that Michelle Francis has offered us at the Palau de la Música in Barcelona.

Over time, it will be fascinating to see what happens with the opera in Terrassa, if this seed that is being sown and fertilized by true opera fanatics culminates in a large tree that is incorporated into this cultural forest that has the city of Terrassa. for now, Michelle Francis rehearses "Tosca", from Puccini. A woman throwing herself into a tired vacuum of harassment. "Tosca" is the opera "Ibsen's House of Dolls" is theater.